

# Talán Velencére

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 51-52. szám, 2019. december 19.

Összeszedem a holmikat, hogy elinduljunk a strandra, de a tornácra kilépve látom, hogy beborult az ég. Egész délelőtt tűzött a nap, még tíz perccel ezelőtt is éles árnyékot vetett a cseresznyefa, most meg tömött, lilásszürke felhők gomolyognak.

Zsoltika kijött. A földre kuporodva igyekszik belebújni a szandáljába. Ébredés óta percenként kérdezgette, mikor lesz már négy óra, most nincs szívem azt mondani neki, hogy mégse megyünk le a vízhez. A lányom a lelkemre kötötte, hogy négy előtt ne vigyem ki, nehogy leégjen. Felkötöm a fejére a sapkát, megcseréltem a lábán a szandit, mert megint kacsalábra vette fel, aztán fogom, beteszem a gyerekülésbe.

Gyalog legalább tíz perc a part, kocsival három. Ha az unokám nincs itt, többnyire lesétálok, akkor ihatok este egy pohár bort a kikötőben.